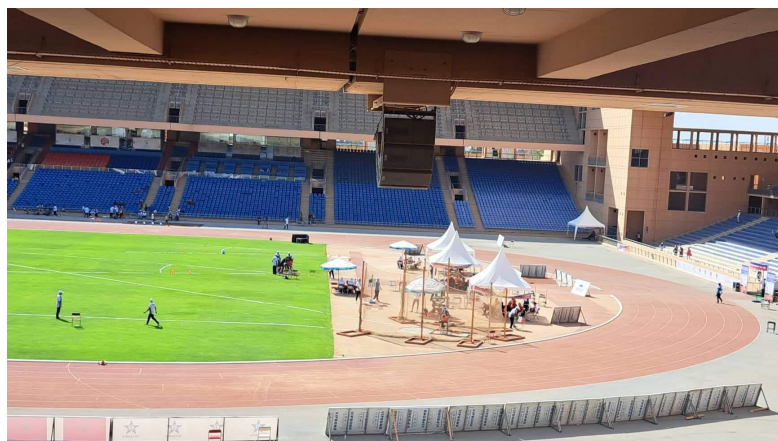

Závody v Maroku, 10./19.9.2022

Sobota 10.9.2022

Píše se den, kdy mám odletět na mezinárodní závody v Maroku, na severu Afriky. Vím, že je těžké se loučit, ale postupně zjišťuji, že je ještě těžší s člověkem, kterého milujete.

V ranních hodinách přijelo vozidlo ze sportovního klubu Praha, které reprezentuji. Myslím, že bylo kolem 6:00 ráno, kdy jsem nasedl a s Pavlem (trenér a zároveň můj asistent) si to namířili pro další články výpravy. Po nějaké době jsme se všichni sešli na letišti a naše pětičlenná výprava se mohla odbavit.

Při odbavování nás zaměstnanec letiště vylekal, když se zeptal na vízum. To jsme samozřejmě neměli. Naštěstí v naší výpravě byly členové, kteří už v Maroku byli a ujistili nás, že žádný vízum nepotřebujeme. Po odbavení jsme zamířili ke kontrole a poté ke gatu, u kterého jsme čekali asi hodinu. Nakonec letadlo bylo u jiného gatu. Je fajn mít přednost při nastupování do letadla před ostatními cestujícími.

V 10:25 jsme vzletli. Koukal jsem z okénka, poměrně rychle to uteklo. Let trval cca 3 hodiny do Barcelony. Zde jsme měli přestoupit do jiného letadla směr, naše cílová destinace, Marrakech. Další let byl pak plánován na 21. hodinu, strávili cca 7 hodin na letišti. Část času jsme strávili v VIP zóně, docela příjemné čekání u jídla a pití. Kolem 20:45 jsme se odebrali k letu. Čekali jsme asi 45 minut, kdy nás pustí před autobus k letadlu. Všimli jsme si, že nad autobusem svítí červené světlo, což neznámá nic dobrého.

Naše obavy se naplnily. Nástup se protáhl o další hodinu, kdy se snažili najít technický problém na letadle. Nakonec přistavili vozidlo pro vozíčkáře a odvezli nás k náhradnímu letadlu. Po dvou a půl hodině se letadlo odlepilo od země a mířili jsme směr Afrika.

Občas jsem usnul. V 1 hodinu ráno jsme přistáli na letišti (původně v 22:15). Po opuštění letadla nás personál doprovodil k zavazadlu a před kontrolou pasu jsme vyplnili nějaké prohlášení o covidu. Celou dobu v letadlech jsme museli mít respirátory. Ještě, že mi miláček jeden balíček roušek zabalil. Po kontrole už na nás čekal organizátor, který nás odvezl do hotelu Labranda hotels & resorts, který byl 15 min od letiště. Do postele jsem se dostal v 3:30, lehnul a hned usnul.

Menší shrnutí: Musím říct, že přímé lety jsou pro vozíčkáře nejlepší. Cesta letadlem celkem trvala přes 5 hodin, ale to čekání mezi lety bylo na tom to nejnáročnější. Letadla byla v kategorii nízkonákladových, tj. bez občerstvení a když, tak si ho musíme zaplatit.

Neděle 11.9.2022

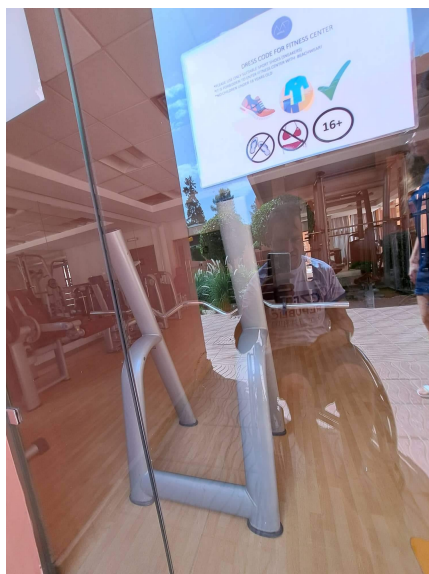
Dnešní den byl opravdu jednoduchý. Snídaně zde je ve formě švédských stolů. Poté od 10 hodin jsem se koukal na filmy v televizi, přes USB port - na flash disk jsem si stáhnul filmy. Zdejší televize nemá možnost sdílené plochy. A taky jsem pospával.

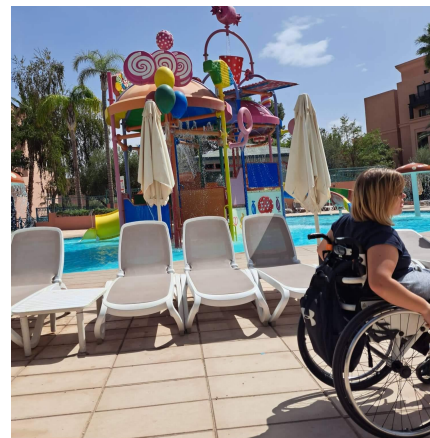
Kolem 13 hod jsme šli na oběd, taky švédské stoly - bylo opravdu hodně jídel na výběr.

Poté jsme se vrátili na pokoj a dali si pár hodin volno. Kolem 17 hod jsme se šli protáhnout do místního fitka. Fitko nebylo moc dobré, jelikož některé věci chyběly.

Pak jsme šli do bazénu, i když bylo zataženo a létaly blesky. V bazénu jsme byli do 19 hod, vlastně do zavíračky. Poté byla sprcha, večere a klid na lůžku.

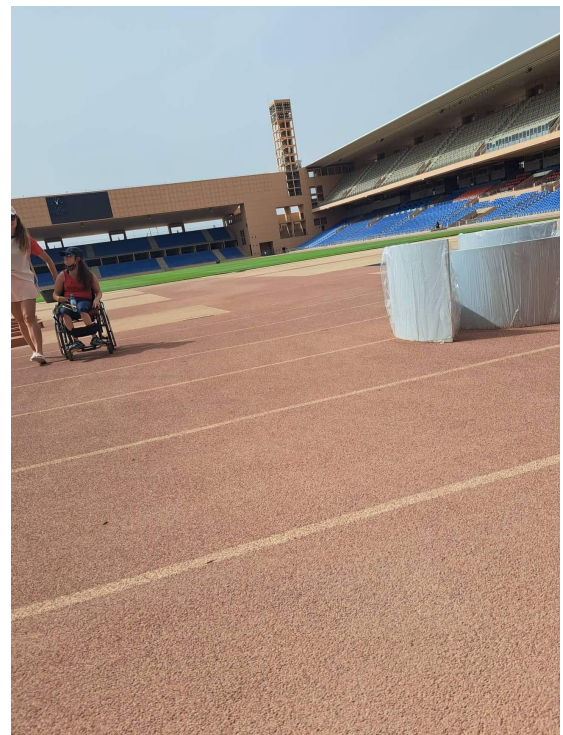

Pondělí 12.9.2022

Na 8:00 byl budíček, snídane a před 9:30 jsme už byli v autobuse směr stadion.
Jelo se 20 minut.

Jsou tu dva stadiony - jeden je hlavní (viz fotky) a druhý tréninkový. Na tréninkovém stadionu bylo asi 6 míst pro vrhače, vozík s platformou, a asi několik vrhačských koz se kurtovalo přímo do země. Docela foukalo a nebylo takový vedro jako včera.

První se rozhazovala Adélka s oštěpem a nebylo to špatné. Házelo se proti větru a její výkon byl solidní. Pak házela Anča a její tréninkový výkon byl obdivuhodný, jelikož házet kuželkou proti větru je někdy na helmu.

Uvolnilo se místo na druhé straně hřiště, tak jsme s Pavlem šli tam. Můj trénink byl solidní, s větrem v zádech jsem překonal 37 metrovou hranici.

Po tréninku, kolem 13 hod, jsme čekali na transport, který přijel až 14:30. Po půl hodině jsme se dostali do hotelu.

Když teď sedím v posteli a přemýšlím nad tím, kdo tento deník bude číst, tak si říkám že bych mohl trochu motivovat... A tak jsem se rozhodl dát sem vsuvku z jiného soudku.

Sám sobě jsem si dal otázku: „**Proč děláš sport, u kterého pak trpíš na bolestech zad a trupu?**“

Jako malý kluk jsem vyrůstal ve dvou rodinách.

Ta **biologická** je zdravá a má určité nároky na každého člena rodiny. Rodiče se snažili, abych nepociťoval, že jsem jiný, ale přitom jsem měl určité výhody, které mi pak sourozenci dali sežrat.

V průběhu let v mé rodině jsem se mnohé naučil.

Třeba, když můj bratr měl za úkol mě nakrmit - můj hendikep to tenkrát nedovoloval a z jídla jsem měl jen pár soust, o zbytek se postaral vyvíjející bratr. Tak jsem si řekl: „Dost, zkusím to sám,“ a pověděl jsem matce: „Já chci jíst sám, abych se taky najedl.“ Nedokážete si představit reakce, která byla nádherná. Matce se zazářily oči, možná i zasklenily, a byla ta nejšťastnější. Jedl jsem dlouho, ale sám a to byl cíl biologické rodiny.

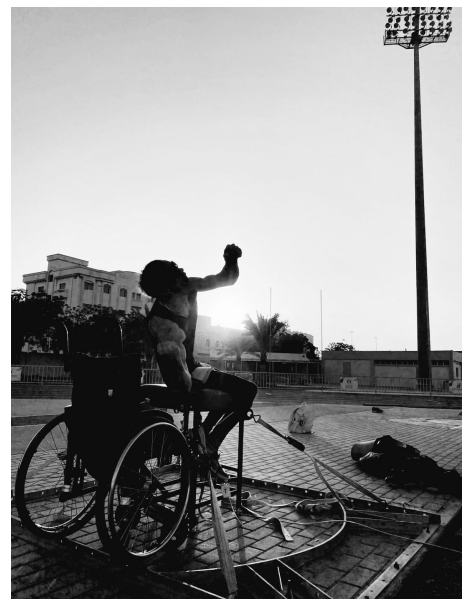
Být soběstačný a nezávislý, tím mě udělali šťastnějším dítětem.

A ta druhá rodina je **sportovního** původu. Vzala si mě pod křídla takového, jaký jsem byl. Závěsí na pomoci druhých, nic nezvládajícího kluka. Když se ptali: „Proč ho tam berete?“ Odpověď byla: „Ten kluk má chtíč a potenciál něco dokázat a my mu pomůžeme.“

Musím uznat, že jejich pomoc byla profesionální, protože jsem se stal nezávislý a mám vše, čeho si sám docílím.

Nesmím zapomenout na lásku, která je v životě. Ta je nejdůležitější a dává mi ji Lucka a celá její rodina. Nebojte, i ta má rodina mi dává lásky až až - jak biologická, tak sportovní.

To je ten celý důvod, proč dělám sport. Obě rodiny mě nechaly dělat věci samostatně a učily mě najít způsob, abych dosáhl zdárného cíle. Když jsem to dokázal já, tak i ty dosáhneš svého cíle, stačí jen chtít.

I proto moje motto vytetované na zádech zní: "Věř a dosáhneš svého cíle."

Úterý 13.9.2022

Ráno jako každé jiné, snídaně v stejném duchu.

Po převlečení do sportovního jsme s Pavlem odebrali k autobusu, bylo asi 9:30. Dle rozpisu přepravy jsme tam byli přesně. Jenomže autobus nikde. Stáli tam tři turistické autobusy bez označení. Dokonce se jeden plnil turisty a my neměli tušení, teda kromě Pavla, že jeden z nich je náš. Tak jsme čekali a čekali. Asi po půl hodině šel Pavel za organizátory a ptal se, co se děje, autobus tam není. Organizátoři nejspíš sami nevěděli a po další čtvrt hodině jsme nastoupili do autobusu, který tam již stál. Po nastoupení do autobusu se řidič rozhodl čekat, ale nebylo známo, na co. O půl hodiny později se rozjel, "konečně" si říkám.

Dnešní trénink byl proti větru a byl jsem jen s Pavlem. Holky jsme nechali odpočívat. A tak vše proběhlo rychleji. Upoutat kozu k zemi, protáhnout se a rozházet se ze země. Netrvalo to snad ani 20 minut a už jsem seděl na koze a začal jsem házet naplno. Veškeré hody létaly kolem 35 metrů a jeden ulétl i na 36 metrů.

Po tréninku, asi ve 12 hod, jsme jeli zpět na hotel a hned na oběd. Po dobrém obědě ještě lepší odpočinek.

Odpočinek nakonec trval do 20 hod a trochu se prodloužil, protože naše skupina, která měla odpolední trénink (Anča s Adou...), tak čekala na autobus, který opět měl zpoždění (měli odjíždět v 18:30, ale odjeli před 19:30). Ve 20 hod jsme šli na večeři. Dali jsme si místní vepřové maso a další spoustu dobrot.

Poté jsme měli poradou - společně setkání a focení. Byly nám rozdány akreditace a byli jsme seznámeni s časovým pořadem.

foto: zleva nahoře asistentka Klára, Anna Luxová (sprint 100 m a 200 m, vrh koulí), trenér a asistent Pavel,

zleva dole: Anna Muziková (hod kuželkou), Adéla Učňová (hod diskem a oštěpem, vrh koulí)

Malé shrnutí z dneška:

Autobusy, které měly jezdit včas, jezdily velmi chaoticky. Lidi, kteří organizují ty autobusy, nevěděli, co se děje. Důležité z toho pro nás: musíme si hlídat odvoz tak, abychom byli opravdu na závodě přesně - abychom nebyli diskvalifikováni, že přijedeme do call roomu o 5 vteřin později - to by byla opravdu škoda.

Středa 14.9.2022

Dnešní psaní nebude namáhavé, jelikož mám dnes celý den volno a můžu se psychicky připravit na zítřejší závod.

Někteří z vás se možná ptají, **co to vlastně obnáší být psychicky v pohodě?**

Je to hrozné, ale nezbytné ...protože každý sportovec je specifický a nedá se říct, co se mu honí hlavou, natož jak se cítí a co prožívá.

První krokem je **vnímat se pozorně**. Např. proč jsem unavený, když nic nedělám? Proč se cítím sevřený, když ležím uvolněně v posteli? Nebo proč mě bolí břicho, když není z čeho? Takové a další můžou být nejčastější otázky každého sportovce, o to víc před závodem, a teď je na něm, jak se s tím vypořádá. Skoro vždy má na výběr. Buď to bude řešit s týmem, který by měl být od toho. Nebo sám - to je zrovna můj případ. Ale jen u psychických vjemů, u fyzických mi vždycky pomůže Pavel.

Druhým krokem je, se **nebát se o tom mluvit**. Najít si někoho, kdo vás vyslechne a je ochoten to poslouchat, případně vám pomůže. Vy jemu nepomáháte, ale pomáháte sobě - protože když o problému mluvíte, tak si sám sobě odpovíte... A ta vrba, co vás poslouchá, vám jen přikyvuje.

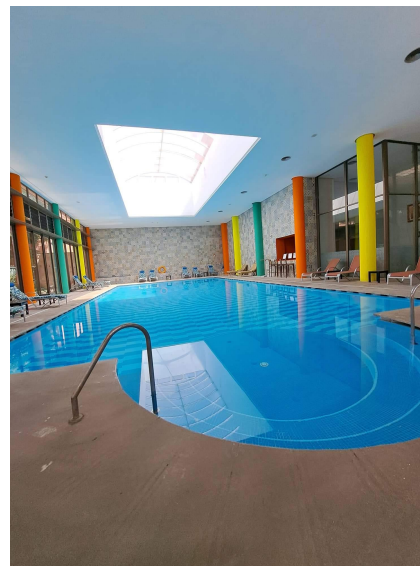
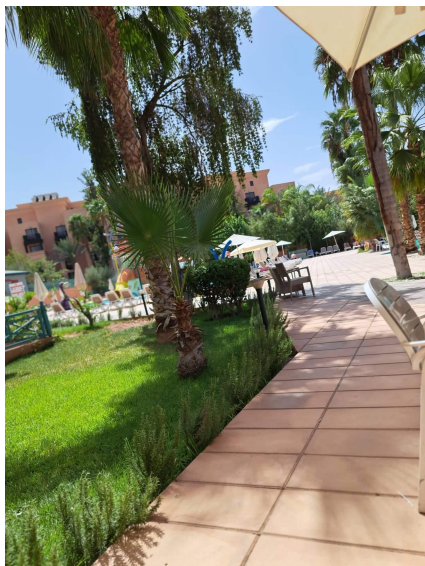
Ano, jsou specialisté, kteří pomůžou, ale myslím si, že jen na okamžik. Další příklad: měl jsem velké problémy se zády, objel jsem spoustu lékařů, kteří mi naordinovali fyzioterapii, která pomohla jen na okamžik, ale ne dlouhodobě. Teď si možná říkáte: „Tak proč si tam chodil?“. Moje odpověď je snadná. Vnímám jsem každíčkový pohyb tak, abych byl schopen sám sobě pomoc v klidu - ve známém prostředí, kde jsem psychicky uvolněn. Až tehdy rady a pohyby fyziio dávaly smysl, a hlavně úlevu od bolesti.

Třeba teď jste mi pomohli vy všichni, že jste mě vyslechli/dočetli až sem. Jsem za to moc vděčný a jsem díky tomu psychicky lépe připraven na zítřejší závod.

Jo a co jsem dnes dělal celé dopoledne?

Byl jsem posteli, koukal na televizi a sem tam si dal kliky. Až když dorazil můj tým z dnešního tréninku, tak jsme šli na oběd, čas přesně nevím. Pak klid na lůžku asi do 15 hod, kdy jsem se rozhodnul jít na chvilku do bazénu. Strávili jsme tam Pavlem asi hodinu a řekli si, dáme si kávu.

Vyzvedli jsme zbytek týmu na recepci a šli do nejbližšího Starbucksu. Po kávě hurá do pokoje psát tento deník. Čeká mě už jen večere, schůzka českého týmu, sbalit se na zítřa, vysprchovat a v poslední řadě, být dobrým přítelem Lucky Michálové tým, že i na dálku můžeme být k sobě blíž.

foto: startovní listina s maximálními aktuálními výkony a zároveň pořadí, v jakém budou závodit

12	 SAAD, Saad	22.89
78	 SERBUS, Frantisek	36.41
86	 BIN MOUSA, Akram	24.15
99	 ZAMETASKIN, Genadij	
05	 OUADDALI, Youssef	19.83
41	 FAIZ, Nouredine	11.96
50	 KHOUKH, Mohamed	27.00
57	 ELQOMAIRI, Hamza	21.87
59	 ALBALUSHI, Mohmmed	25.50
68	 MERSAL, Mohamed Yassir	

Den D., čtvrtek 15.9.2022

Budík začal zvonit 6.30 a já jsem vstal a pomalu se rozkoukával, Pavel vstal brzy poté. Šel jsem do koupelny udělat ze sebe hezkého kluka. V zápětí jsme šli na rychlou snídani. Hodil jsem do sebe 2 kávy a pár sladkých buchet. V 7:30 byl plánovaný odjezd autobusu na stadion, ale opak byl pravdou. Bus odjíždí až po 20 minutách. Ale je možné, že je to jejich rekord a že můžeme být ještě rádi..

Po celou dobu jízdy jsme se bavili o místní harmonii. Jenom nám to teda přijde jako chaos. Taky je tu vidět lidské bohatství, jelikož na jednom místě se pohybují lidi z bohatých i chudých vrstev.

Netrvalo dlouho a bus zastavil před stadionem a my jsme pokračovali dále na tréninkový stadion. Vyzvedli jsme si náčiní a šli se trochu víc protáhnout na travičku. Pavel po těch letech už ví, jak mě protáhnout.

Poté jsme využili plochy a trochu se i rozházeli. Při prvních pokusech s minimální silou ze země se Pavel přiznal, že nebyl běhat. Tak, abych mu udělal radost, jsem se snažil, aby kuželka létadla co nejdál. Občas mi to ulétlo stranou, aby to neměl tak jednoduchý. Když se po další sérii hodů vrátil s kuželkami ke mně, tak říká: „Fando, ty házíš nějak daleko.“ Po další sérii Pavel nakovat kolem 40 m. Já na to, že mu rád pomůžu k rannímu běhání...

Vzápětí na nás hejkali dva z naší výpravy, abychom honem chvátali do call roomu. Nám to bylo divné, jelikož call room jsme měli mít 20 min před startem, který byl v 9.35. A v tu chvíli bylo před 9 hod. Sbalili jsme veškeré náčiní a šli ke call roomu, kde mě Pavel zanechal a odnesl zbylou tašku mezi ostatní náčiní a začal hledat energetický nápoj. V ten samý okamžik jsem musel vjet do call roomu, jelikož na mě začali křičet, ať dělám. Přitom jsem nevěděl, jak mám přivolat Pavla, když mě neslyší. Naštěstí poblíž byla vedoucí výpravy, na kterou jsem hejknul, aby to Pavel nehledal a šel, jelikož nás už odvádí do sektoru. Zajímavé bylo, proč vlastně máme mít 20 min v call roomu, když nás hned odváží na stadion.

Pavlovi dali za výměnu akreditace oranžovou vestu a pokračovali jsme do sektoru na hlavním stadionu, kde nás usadili do zahradního stanu, všech 10 sportovců a jejich asistenty. A koukali jsme na to, jak rozhodčí připravují sektor. Někteří dva z nich měřili vzdálenost 25 metrů jako orientační bod. Když zjistili, že 25 metrů je daleko, tak přitáhli elektronický metr, který se používá na stavbách.

Po nějaké době k nám přišel hlavní rozhodčí, velmi příjemný a sympatický. Řekl nám něco k pravidlům a posléze vyjmenoval jména, jak za sebou půjdeme. Pavel si všiml, že tam chybí naše kuželky, a tak šel za hlavním a upozornil ho, že všem chybí osobní náčiní. Mezitím se začali poptávat po prvním sportovci a já jsem si lehnul, již tradičně, na vlajku a začal jsem se rozcvičovat. Za krátkou dobu jsem spatřil v ochozech naši skupinku. To byli první návštěvníci tohoto obřího stadionu.

Když se první závodník rozházel, tak pro mě začal závod. Vypil jsem energetický nápoj, který našla vedoucí výpravy. Ten nápoj je tak sladký, až z toho člověk dostane i šok. A proto se tak i jmenuje, Big shock. Dal jsem si do ruky gumu a začal jsem imitovat hody.

Když už na mě, cca po 20 min, přišla řada, cítil jsem se velice dobře. Přitom jsem věděl, že to je ten okamžik, kdy se nesmí nic pokazit. Už vše začíná při nastavování vrhačské stoličky na místo, kde jsem zvyklý. Tuto činnost dělám jenom já. Když už souhlasím s místem na kozu, tak si na ni sedá Pavel a pomalu je připoutávána k platformě. Když je vše ok, tak si přeseďávám na kozu a je odstartována čtyř minutová příprava na připoutání a rozházení.

Naštěstí nejsem náročný na rozhazování a stačí mi jenom jeden pokusný hod. U něho zjišťuji, že je vše v pořádku. A jedním slovem "competition" jsem zahájil měřené pokusy.

Rozhodčí už byli připraveni na místech, kam mi dopadl cvičný pokus. Už prvním hodem jsem hodil přes 36 m a zajistil jsem si klidnější průběh závodu. Další dva pokusy opět přes 36 m a poté za mnou mohl Pavel s pitím.

Řekli jsme si, že už teď do toho můžu práskat, ať to stojí co to stojí. Předtím jsem měl strach, že zvedám zadek. Při dalších dvou pokusech jsem se srovnal tak, abych do posledního pokusu dal úplně všechno a opravdu se to vyplatilo. Posledním pokusem jsem hodil **36,54 m**. A tím jsem si zajistil nejenom prvenství, ale i nový český rekord.

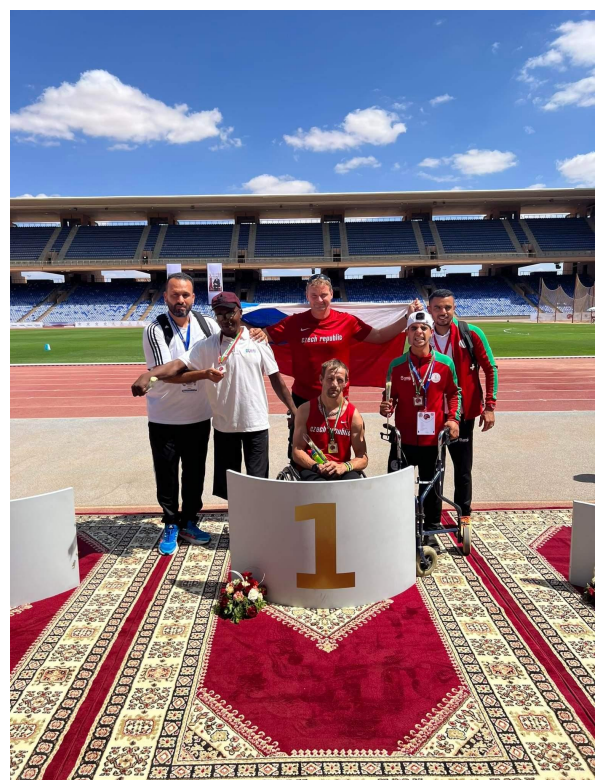
V ten okamžik jsme byli s Pavlem šťastní. Když mě Pavel sundal z kozy tak, že mě vše spadlo. Je to nádherný okamžik, když víte, že jste dali do závodu vše, co umíte a dobře prodali nespočetnou námahu, který tento sport vyžaduje.

Závod trval nejméně 4 hodiny. Pak nás odvedli zpátky do útrob stadionu na vyhlášení vítězů. Málo jsme asi zatím čekali, a tak jsme si zde počkali také.

Za nějakých 40 minut přišel jeden z organizátorů a řekl nám, že ceremoniál bude posunut z technických důvodů. Po dalších asi pedasáti minutách nám řekli, že můžeme jít na vyhlášení.

Ceremoniál byl v duchu přátelství, jelikož ochozy zely prázdnou. Naštěstí někteří členové výpravy byli na vyhlášení a mohli také fotit. Po vyhlášení působení na stadionu neskončilo a zaujmul jsem pozici fanouška.

Náš další člen z SC JU Praha, Áďa, měla v odpoledních hodinách závod v oštěpu. Naštěstí její závod nebyl tak dlouhý jako u nás. Mé fanouškovské zkušenosti nebyly tak účinné, aby mě Áďa alespoň trošku slyšela. Plíce mám v krku a mám dobrý pocit. Její výkon byl 9,99 m. A pro nás je docela solidní, jelikož Áďa fandila v dopoledních hodinách a i sluníčko se mohlo podepsat na jejím výkonu.

Po příjezdu na hotel jdeme rovnou na večeři. Malinko oslavíme, ale nebudeme to přehánět, jelikož počítáme s dalšími medailemi.

Vážení přátelé, moc vám děkuji za vaši veškerou podporu a přízeň, díky vám se povedla další cenná medaile. Pro mě tato medaile má ohromnou cenu. Je škoda, že na vyšších postech to až tak nevnímají.. Tak vám přeji dobrou noc a zítra na viděnou.

Pátek 16.9.2022

Dnešní den byl odlehčující. Zítřek bude asi skoro podobný. Je to tak - když člověk má po závodě, tak už má tzv. dovolenou, zaslouženou dovolenou, a užívá si každý okamžik, kdy může nechat nohy nahoře a myslet na okolní, běžné věci.

Ráno jsem vstal kolem 9 hod, kdy mě probudil Pavel s tím: „Máme hlad? Jdeme snídat? Tak vstávej a pojď.“ Byla velice tradiční. Dvě kávička, nějaké buchtíčky a poté jsme šli k tobogánům.

Když jsem viděl ty šíleně se točící schody, tak jsem si řekl, že jaksi asi nechci. K tomu všemu tam hrála hudba a lidi tam tančili ve vodě podle instruktora. Ještě abych já k tomu tančil, jak jdu po schodech... Pavel se dvakrát třikrát sklouzl a šli jsme do vedlejšího bazénu. Překvapuje mě, jak zdejší voda bazénu je ráno chladná. Občas si myslím, že do něj sypou led, aby to trochu ochladili.

Okolo 12 hod jsme šli na oběd. Áďa s Klárou šly dřív kvůli odpolednímu závodu. Dali jsme si maso, hranolky, docela to bylo dobré.

Poté jsme odvedli Anču na pokoj (aby se mohla soustředit na její zítřejší závod) a šli jsme nakupovat do zdejšího Menara Mallu. Je docela hezký a dá se dobře a levně nakoupit. Některé obchody mají i terminál na kreditní karty.

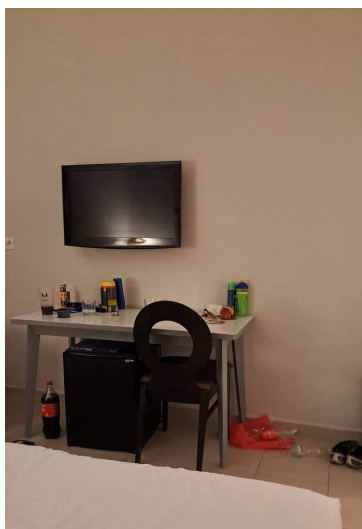
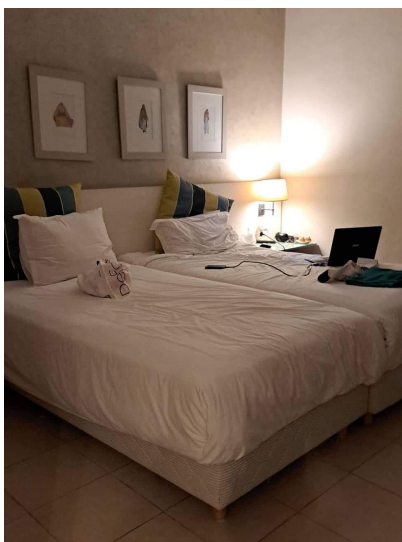

Takhle. Pavel koupil své dceři Aničce nějaká trička.

Já jsem se jen rozhlížel, co bych mohl koupit Lucince a dalším známým. Zítra nebo v neděli podle času, bychom tam zašli ještě jednou, i třeba s celou naší SC výpravou.

Poté, asi od půl páté, jsem se koukal na počítači na filmy a zapnul si nějakou hru, aby to víc utíkalo.

Zapomněli jsme na room tour našeho pokoje, tak pojďme na to!

Kolem 19 hod, kdy Adélka přijela ze závodu a její výkon byl solidní, jsme šli všichni na večeři. Z mé strany byla rychlá, jelikož jsem chtěl slyšet moji milovanou Lucinku. Zdejší internet je opravdu šílený a padá, kdy se mu zachce. Takže veškeré videohovory zde nejsou jen tak, spíš hlasovky využíváme.

Sobota 17. 9. 2022

Dnes jsem byl probuzen kolem 8:00 bouchnutými dveřmi na chodbě. Pavel pochopitelně v klidu spal. Měl jsem hodinu do budíčku, tak jsem si zapnul další film. Výhoda toho, být na pokoji s osobou neslyšící.

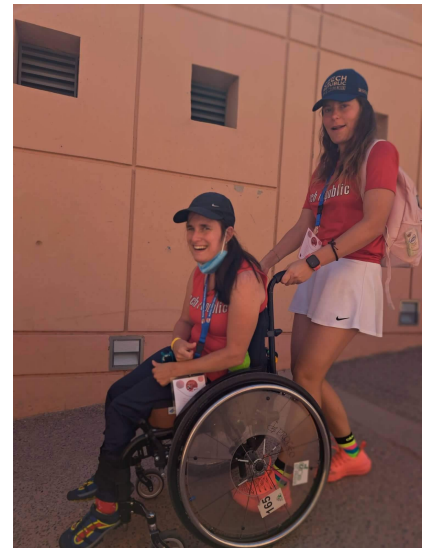
Když už se vzbudil i Pavel, tak jsme se začali strojit a hurá na snídani. Měl jsem pro změnu chuť na něco slaného. Tak jsem si dal omeletu, na kterou jsem si musel počkat, jelikož byl jeden kuchař na nespočet omelet.

Při snídani jsme se domluvili s holkama, že se u nás koukneme na Piráty z Karibiku. Poté jsme šli na oběd a pak na bus jedoucí na stadion.

Čekali nás dva závody. Adéla bojovala v hodů diskem a hodila 10.77 m a kolem 18 hod nás čekal poslední závod, o který se postarala Anča s výkonem 18.35 m. Když jsme zabalili stolice a naložili do autobusu, tak jsme se rozloučili se stadionem a jeli do hotelu. Dali jsme si parádní večeři a šel jsem dokoukat Piráty.

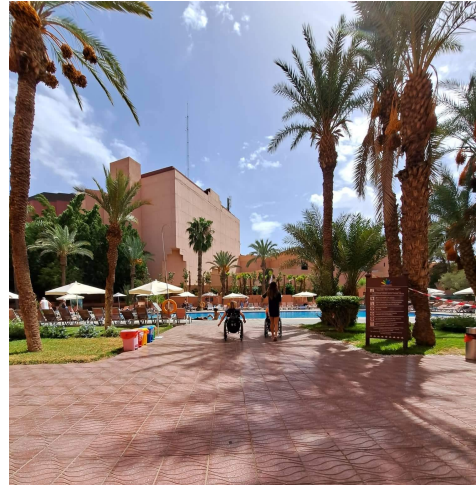
Neděle 18.9.2022, poslední den v Maroku

Spal jsem až do 9 hod, když mě probudil trenérův pohyb po pokoji se slovy: „Fanoušku, jdeme snídat.“

V průběhu snídani jsme se domluvili se zbytkem týmu, že ráno dáme výlet po Marrakechi a odpoledne tobogány.

Když jsme už šli několik kilometrů, teda choďáci, tak jsme se dostali k místnímu muzeu, kde jsme nakoupili našim nejbližším malé pozornosti. Když už z nás tekl pot i ve stínu, tak jsme se rozhodli zamířit do nejbližšího obchodního centra, které bylo asi 20 minut chůze.

V obchodáku byl příjemný chládek a rozpustili jsme se s časovým limitem. Pavel zavelel: „Bude vám stačit 30 minut?“ Než to dořekl, všichni se rozprchli.

Já měl už jasno. Dlouho jsem si přál vestu, která mi sedne. V jednom obchodě nebyla, tak jsme šli naproti a tam na mě mávala. Byla na ramínku s mikinou, ta se mi ale nelíbila. Kousek vedle jsem uviděl ve stejné barvě svetr, který se k tomu víc hodí. Nemohl jsem uvěřit, jaké jsou tu ceny za oblečení a jak se zde dá levně nakoupit.

Když už jsme všichni byli plně spokojeni, tak jsme se zase pěšky vraceli do hotelu.

Kupodivu, venku bylo větší vedro, jako teda skoro každý den. Teploty v této lokalitě se pohybovaly mezi 35 až 40 °C. Už ta myšlenka, že se dnes v noci vydáme zpět do mírného pásu, kde bude o 30 °C méně, mě trochu děsila.

Po návratu na hotel jsme šli rovnou na oběd. Dali jsme si opět místní speciality a řekli jsme si, že za 15 minut budeme u tobogánu. Když jsme byli u výtahu, zastavil nás pikolík, že musíme opustit pokoje ihned (do 15 hod). Na pokoj jsme se dostali v 14:46. Teď bylo vidět, jak chlapi dokáží balit. Šup šup, prádlo nikde, zip a zpátky dolů. Celkově za 12 min. Když mě Pavel zanechával na recepci, řekl: „Musím pomoci ženským.“ A měl pravdu. Ty přijely v 14:26.

Potom, co jsme se sešli, tak jsme zanechali věci u recepcce a šli ještě na tobogány, taky se trochu ještě opalili. Po smočení nohou slunce zalezlo za mraky a rozhodlo, že už se neopálíme.

Pro Áďu přišel místní animátor (studenti starající se o zábavu hostů, např. pomáhající u bazénu - plavčíci nebo ti, co předtancovávají choreografie ve vodě - asi aqua tanečníci). Za holkama přišel konkrétně urostlý snědý muž, který nabídl pomoc. Klára se ho zeptala, jestli Áďa může na tobogán. On odpověděl, že ji tam rád vezme. Projela se 3x. V tu samou dobu vzal Aničku do ruky Pavel, a tak jezdily holky na tobogánech.

Já jsem se rozhodl, že ho nebudu absolvovat, kvůli dlouhým točícím schodům. Po celou dobu tam hrála místní hudba, od tanečních až jejich místní hudbu.

Když už jsme měli všeho dost, tak jsme se převlékli a šli na poslední kávu do Starbucksu. Holky měly ještě nutkání si koupit jejich hrnky.

Kolem 18 hod jsme se vrátili na hotel, dali si poslední večeři a v 21:30 jsme měli odjet jedním velkým autem. Mělo opět zpoždění, jak je to tady zvykem. Přijelo v 21:56 a z půlky plné. Byli tam dva jejich vozíky. Všichni vozíčkáři jsme si museli přeseďat na sedačky a naše vozíky byly rozebrány. Naložilo se auto a hurá na letiště.

Na letišti na nás čekali místní zaměstnanci, kteří nám pomohli se zavazadly a ještě s námi předběhli tu šílenou frontu při odbavení. To proběhlo poměrně rychle a bez komplikací.

Pondělí 19.9.2022

Let byl naplánovaný na 0:30. My byli připraveni u gatu a opět jsme nastupovali jako první. Přiletěli jsme v 3:45 do Barcelony, kde jsme vystoupili jako poslední.

Místní letištní asistence pro vozíčkáře nás ráda doprovodila až k našemu gatu. Museli projít dvěma odbavovacími pásy a kontrolami, protože jsme letěli ze světa do Evropy.

Mezi dalším letem jsme měli přes 3 hodiny času. A užili jsme ho opět ve Starbucksu. V 6:15 jsme se zvedli, že půjdeme ke gatu a měli jsme to jen tak tak. Když jsme tam přišli, už na nás čekala místní asistence pro vozíčkáře pro přednostný nástup.

Skutečně letadlo v 7:10 odlétá. V průběhu letu jsem koukal z okénka a občas jsem i zavřel oči a pokoušel se usnout. Přistáli jsme v Praze v 9:40.

Co následovalo po přiletu, bylo opravdu nezvykle rychlé. Během 10 min jsme už byli před letištěm se všemi zavadly a mohli jsme se rozpustit do svých domovů.

Tak a tohle už jsou poslední slova z tohoto deníku, z tohoto výletu a z těchto závodů. Děkuji všem za vaši podporu, přízeň a že jste to dočetli až sem. Věřím, že tento deník i vám něco dal, jako mě. Už teď se těším na další světový závod, a třeba i deník.

DĚKUJI